

- signum est gaudii, *Hemachandrus* ad Kirât. 12, 41.: रोमांचः कण्टको रोमविकरो रोमहर्षणं et *Trikândaseshas* cit. ad Sisupal. 1, 74.: रोमोद्देस्तु पुलकं त्वक्पुष्पं तु त्वगंकुरं.
36. In scholl. erat मुंचामि sed male, id quod vocabulum quod statim additur मुखकमल docet. अहं गृहाण in iisdem possis quidem in प्राणान् गृहाण mutare, ut legitur *Gitagov.* 7, 9, 3. simplicius tamen est अह्नाय *statim*.
37. In verbis singulis nihil erat mutandum sed de sensu accuratiore non omnino liquet. Videtur tamen versus cum antecedente coniungendus poetae consilium amicam deserendi exprimere, (ut vs. 11.) ita ut dicat: quum amata ad preces meas non responderet taedio adfectus sum in pulcherrimo ipsius domicilio ubi chori fiebant et *παρθενα* cantabantur.
38. Dicit poeta se nescire utrum Dea sit illa an ad hominum animos conturbandos creata mulier. ईशपत्नी uxor Isi sive Mahadevi est, scilicet *Pārvatī*; प्रापागता *Urvastī* illa est Apsaras quae Arjunum, Indri iussu adiens, execratione punivit ut episodium a clariss. *Boppio* editum narrat, ad quam fabulam ipso virginis coelestis cognomine respicere videtur Chaurus. Particulam वा metri gratia in fine addidimus.
39. Sensus est: illum demum qui aliam huic puellae similem invenerit, ipsius pulchritudinem describere posse; non autem exstare similem, igitur non posse depingi. In Scholl. अपायितुं corrigendum erat in ज्ञापयितुं *notum facere*; अपृष्ट⁰ potest quidem ferri, sed iam praefero cum Commentario legere अदृष्ट⁰ *cui similis non est visa, cui nulla similis*. Vocabulum परिग्रह masculini generis est, neque hoc mutatur voce ad familiam et uxorem relata.
40. Terminatio आद्यां ut vs. 2. explicanda de iis quae tacet poeta, pulchritudinis notis. Vocabulum प्रयामां significatione cepimus vulgari, denotat praeterea *puellam suaviter loquentem, sedecim annos natam et virginem intactam* ut sloco, ex Lexico aliquo fortasse desumpto, probat Scholiastes.
41. Attributa omnia ad os redeunt. De luna auctumnali serenissima vid. ad. *Vairāg.* 86. Viros devotos amoris resistere non posse saepe gloriantur poetae ad suos ipsorum excusandos amores, cf. *Bhartr. Sring.* 65. et de sylvis amoenis similiter *Kālidās.* *Ritusanh.* 6, 23.: चित्तं मुनेरपि हरन्ति निरस्तरागं प्रायेण रागमलिनानि मनांसि पुंसां ॥
42. Pergit in ore puellae describendo illudque vocat, a lacu desumpta metaphora: *lotorum polline*, hoc est fuco et collyrio, *amoris aqua*, h. e. saliva, et *gaudiis* omnino plenum. Ad aquam proxime pertinet मकरध्वजतापहारि pro quo ter in scholiis कारि scriptum est; potest quidem ex mente Indorum dici: lacum lotis venustum *ardorem accendere*, at quum Schol. शमन inserat, et ibi sane कारि addendum, lectio textus est praeferenda, namque saliva cupidinem quasi exstinguit et aufert. In ultima distichi linea निरातं quo metrum violatur, exstabat, in Commentario नियतं eadem confusione quae in *Bhartr. Nit.* 41. et *Vairāg.* 18. deprehenditur. Ubique scripsimus नितरं *certe, utique*.